

Kapka

Listopad-Prosinec 2009 - Číslo 6/37/ - Ročník 4

DVOUMĚSÍČNÍK FARNOSTÍ LAŠKOV, PŘEMYSLOVICE,
ČECHY POD KOSÍREM

... odpočinutí věčné,
dej jim, ó Pane,
a světlo věčné ať jim svítí,
ať odpočívají v pokoji.
Amen.

Malé křesťanské kalendárium...

Listopad:

1. 11. slavnost Všech svatých
2. 11. vzpomínka na všechny věrné zemřelé
4. 11. památka sv. Karla Boromejského, biskupa
9. 11. svátek posvěcení Lateránské baziliky
10. 11. památka sv. Lva Velikého, papeže a učitele církve
11. 11. památka sv. Martina Tourského, biskupa
12. 11. památka sv. Josafata, biskupa a mučedníka
13. 11. památka sv. Anežky České, panny
17. 11. památka sv. Alžběty Uherské, řeholnice
21. 11. památka Zasvěcení Panny Marie v Jeruzalémě
22. 11. slavnost Ježíše Krista Krále
24. 11. památka sv. Ondřeje Dung-Laca, kněze a druhů, mučedníku
29. 11. 1. adventní neděle
30. 11. svátek sv. Ondřeje, apoštola

V měsíci listopadu nám církev připomíná konec našeho života a také konec tohoto světa, příchod Krista k poslednímu soudu a dovršení všeho stvoření. Poslední neděli liturgického mezidobí slavíme slavnost Ježíše Krista Krále. Sobotou 34. týdne v mezidobí končí liturgický rok.

Ježíš Kristus - Pán a Král - je cíl lidských dějin, bod, v němž se sbíhají tužby dějin a civilizace, střed lidského pokolení, radost všech srdcí a naplnění všech jejich tužeb. Jeho vzkříšil Otec z mrtvých, vyvýšil a umístil po své pravici...
(Gaudium et spes 45)

* PŘIBLÍŽILO SE BOŽÍ KRÁLOVSTVÍ: obraťte se a věřte evangeliu. (Mk 1,15)

* JEŽÍŠOVO KRÁLOVSTVÍ SE NEPROSAZUJE ÚDERY MEČE, ale uskutečňuje se svědectvím a nasloucháním pravdě a roste láskou, jíž Kristus povýšený na kříž lidi k sobě přitahuje.

* BUDOVÁNÍ BOŽÍHO KRÁLOVSTVÍ NEMŮŽE NIKDO A NIC ZMAŘIT. Ani satanova moc. Ta totiž není neomezená. I on je pouze tvor, sice mocný, protože je čirý duch, ale přece jen tvor. I když satan působí ve světě z nenávisti k Bohu, a i když jeho činnost působí vážné škody duchovního rázu a nepřímo i fyzického každému člověku i společnosti, tuto činnost dopouští Boží prozřetelnost, která mocně, a přitom nenásilně řídí dějiny člověka i světa. Boží dopuštění této ďáblovy činnosti je velké tajemství, avšak „my víme, že všechno napomáhá k dobrému těm, kdo milují Boha“ (Řím 8,28).

* VŠICHNI LIDÉ JSOU POVOLÁNI vstoupit do království. Kdo se tam chce dostat, musí přijmout Ježíšovo slovo: „Slovo Páně se přirovnává k semeni, které se zasévá na pole: kdo je poslouchají s vírou a přiřadí se ke Kristovu malému stádu, přijali už království. Semeno potom vlastní silou vzklíčí a roste až do doby žní.“

* PŘÍCHOD SVÉHO KRÁLOVSTVÍ USKUTEČNÍ KRISTUS VELKÝM TAJEMSTVÍM VELIKONOC: svou smrtí na kříži a svým zmrtvýchvstáním. „A já, až budu ze země vyvýšen, potáhnu všechny k sobě“ (Jan 12,32). Všichni lidé jsou voláni k této jednotě s Kristem. Přicházející království se král-Mesiáš chystá uskutečnit Velikou nocí (paschou - přechodem) své smrti a vzkříšení.

* CÍRKEV VEJDE DO SLÁVY KRÁLOVSTVÍ JEDINĚ PROSTŘEDNICTVÍM TĚCHTO POSLEDNÍCH VELIKONOC, v nichž bude následovat svého Pána v jeho smrti a vzkříšení. Království se tedy neuskuteční nějakým dějinným triumfem církve, cestou vzestupného pokroku, nýbrž Božím vítězstvím nad posledním řáděním zla, po kterém jeho Nevěsta sestoupí z nebe. Boží vítězství nad vzpourou zla bude mít podobu posledního soudu, a to po závěrečném kosmickém otřesu tohoto pomíjejícího světa.

* V JEŽÍŠOVI „JE BOŽÍ KRÁLOVSTVÍ VELMI BLÍZKO“; on volá k obrácení a k víře, ale také k bdělosti.

* NEBESKÝ KRÁLI, KTERÝ JSI VŠUDE PŘÍTOMEN A VŠECHNO NAPLŇUJEŠ, POKLADE VŠEHO DOBRA

A PRAMENI ŽIVOTA, PŘIJĎ, PŘEBÝVEJ V NÁS, OČIŠŤ NÁS A SPAS NÁS. TY, KTERÝ JSI DOBRÝ. PŘIJĎ KRÁLOVSTVÍ TVÉ !

Prosinec:

- 3. 12. památka sv. Františka Xaverského, kněze
- 6. 12. památka sv. Mikuláše, biskupa
- 7. 12. památka sv. Ambrože, biskupa a učitelé církve
- 8. 12. slavnost Panny Marie počaté bez poskvrny prvotního hříchu
- 13. 12. památka sv. Lucie, panny a mučednice
- 14. 12. památka sv. Jana od Kříže, kněze a učitele církve
- 21. 12. památka sv. Petra Kanisiuse, kněze a učitele církve
- 25. 12. **slavnost Narození Páně – Boží hod vánoční**
- 26. 12. svátek sv. Štěpána, jáhna a prvomučedníka
- 27. 12. svátek sv. Jana, apoštola a evangelisty
- 28. 12. sv. Mládátka, mučedníci
- 30. 12. svátek Svaté Rodiny Ježíše, Marie a Josefa

První nedělí adventní jsme vstoupili do nového liturgického roku. Doba adventní je doba přípravy na oslavu Narození Páně, kdy oslavujeme první příchod Syna Božího k lidem a zároveň je to doba, v níž vedeni touto vzpomínkou směřujeme v myšlenkách k očekávání druhého příchodu Kristova na konci věků. Je to doba oddaného a radostného očekávání. Oltář se zdobí květinami jen střídavě, v neděli se vynechává chvalozpěv „Sláva na výsostech Bohu“, kněz při mši svaté používá ornát fialové barvy. I při hře na varhany a jiné hudební nástroje se má zachovat mírnost. „Co by ti prospělo, že Kristus přišel na svět, kdyby nepřišel i do tvého srdce?“ (Origenes) Intenzivní prožívání adventu je ztíženo atmosférou předvánočních nákupů, shonu, uklízení, apod. Na adventní dobu bychom mohli vztáhnout francouzské přísloví: „Kdo se v pátek nepostí, ten se v neděli neraduje.“ Co můžeme udělat? Brzy se stmívá. Proč nevyužít dlouhých zimních večerů pro četbu Písma svatého, např. knihy proroka Izaiáše,

z níž církev pro liturgii v adventu často vybírá vhodné texty. Nebo přečíst a osvojit si některou kapitolu Katechismu katolické církve. V rodině se sejít ke společné modlitbě u adventního věnce. Připravit se a přistoupit ke svátosti smíření. Jistě vás napadnou další možnosti.

Vánoční doba začíná v předvečer slavnosti Narození Páně. Večerní mše svatá má sváteční vánoční ráz. Při této mši se již zpívá chvalozpěv „Sláva na výsostech Bohu“ a při slovech „Skrze Ducha svatého přijal tělo z Marie Panny a stal se člověkem“ se klečí. Vyjadřujeme tak úctu ke vtělení Božího Syna. Další mše o Narození Páně se slaví v noci, za svítání a ve dne. V Římě bylo zvykem slavit Narození Páně 25. prosince již v první polovině 4. století. Odtud se tento svátek brzy rozšířil i na Východ.

V nicejsko-cařihradském vyznání víry se modlíme: „On pro nás lidi a pro naši spásu sestoupil z nebe.“ V té chvíli se lidstvo stalo nesmírně bohatým. Má mezi sebou samého Boha. Lidské přirozenosti se dostalo nejvyššího vyznamenání, neboť ji vzal na sebe sám Syn Boží, když své božství spojil s naší přirozeností. Přijal na sebe naši slabost a omezenost, a tak se nám stal zdrojem nevyčerpatelné síly. Oblékl naše smrtelné tělo a daroval nám tak nesmrtelnost. Přišel mezi nás, aby znovu vystavěl, co bylo zbořeno, zbloudilé aby přivedl zpět k Otci, aby v něm všechno dosáhlo plnosti a jednoty. Přišel mezi nás, aby otevřel oči slepým, vězně vyvedl ze žalářů, světlo přinesl těm, kdo bydlí ve tmách. (srv. Iz 42,7). „Kristus se stal člověkem, aby se člověk mohl stát Bohem“ (sv. Augustin).

Právem tedy slavíme narozeniny našeho Spasitele, který svým vtělením spojil v osobě Slova přirozenost božskou a lidskou a svým časným zrozením v Betlémě zahájil dílo naší spásy, slíbené Bohem hned po prvním hříchu v ráji. A právem slavíme tento svátek s velkou radostí, které se nemůže vyrovnat žádná radost, protože žádný jiný předmět radosti se nemůže rovnat vědomí, že zrozením Boha v Betlémě nám byla plně otevřena láskyplná náruč nebeského Otce.

(podle Dr. Reginald Dacík, Žij a modli se s církví)

Adventní čas

Advent – slovo odvozené od slovesa advenire – přicházeti, přijít, příchod. To slovo vyvolává otázku, kdo či co přichází. Od spousty lidí dostaneme nejspíše odpověď, že „Vánoce, Vánoce přicházejí.“ Jenže on přichází Spasitel. Vánoce jsou narozeninami Ježíše Krista.

Advent je jedna z největších křesťanských slavností. Doba očekávání příchodu Spasitele má každoročně jinou délku trvání, ale je vázána a čtyři neděle před Vánoce. Začíná první nedělí adventní, která je zároveň počátkem nového církevního roku (letos 29.11.). Končí vigílií (svatvečerem), tedy předvečerem Hodu Božího vánočního, Štědrým dnem. Ten připadá každoročně na jiný den v týdnu a podle toho se mění délka adventu. Nejkratší je, když Štědrý den připadá na neděli. Pak trvá tři týdny a jeden den. Naopak nejdelší je tenkrát, když Štědrý den připadá na sobotu. Po poslední adventní neděli pak čekáme na Hod Boží vánoční ještě týden. V tom případě trvá advent přesně čtyři týdny.

Advent v dnešní době má dvojí podobu – církevní a zvykovou. Svými texty, modlitbami a výzvami je toto období neopakovatelné. Je to čas, kdy je očekáváno narození Spasitele – čas radostný – vystřídaný radostnými Vánoce. Víme, jak církevní rok pokračuje dál. Opakuje příběh Ježíšova života, jeho dětství a přípravu na velké poslání, období činného života, kdy Kristus koná dobro, uzdravuje a hlásá království Boží. Jeho spor se zákoníky a farizeji vyvrcholí v dramatu Velikonoc. Kristus zemře na kříži a třetího dne vstane z mrtvých. Vystoupí do nebe a z něj se snese milost Ducha svatého.

Podíváme-li se na církevní rok z hlediska tohoto příběhu, je to i vyprávění o lidstvu a o nás samých. Z toho nám vyvstane, proč v adventu – v radostné době – oblékají kněží roucha barvy fialové – barvy kajícího, sebezpytující barvy meditace. Advent je totiž i dobou, která připomíná, kam se až může člověk dostat, dopustí-li se vzpoury proti Božímu řádu. Tato doba je tedy i přípravou na druhý příchod Kristův na konci časů.

Krásnou tradicí adventní jsou roráty, každodenní mše svaté ke ctí Panny Marie, jejíž svátek Neposkvrněného početí slavíme 8. prosince. Jméno mají od prvního slova mešního formuláře: „Rorate coeli desuper et

nubes pluant justum. Rosu dejte nebesa shůry a oblakové dštěte spravedlivého.“ Staročeské dštěte je od slova děšť’ a slova o rose zase znějí jako prosba rolníka za úrodu. Jenže další slova posuzují smysl do oblasti dštění plamenů: „Rozestup se země a vydej Spasitele.“ Jsou to slova proroka Izaiáše – mají sílu volání po posledním soudu. Neděsí se rozestupu země, neboť Spasitel, který má vyvržít, je Spravedlivý a propast podsvětí se nedotkne spravedlivých. Liják spravedlnosti bude pro ně rosou osvěžení.

Naše země má k rorátům dlouholetý vztah. Původně byly slouženy v adventu jen v sobotu, ale pražský arcibiskup Arnošt z Pardubic (od 1344), velký ctitel Panny Marie, a císař Karel IV., ochránce mariánské úcty, docílili, že našim zemím byla dána výjimka, aby roráty byly slouženy i v ostatní dny v týdnu včetně nedělí. Stejně jako bohoslužby jsou roráty nazývané zpěvy, znějící při rorátních mších. Nepocházejí ovšem z doby Otce vlasti, ale až z doby před Bílou horou. Rozsah textu mně nedovoluje rozepsat se alespoň o některých adventních zvycích u nás šířeji. Adventní doba ještě i zpočátku po druhé světové válce u nás vypadala jinak. Protože býval advent dříve dobou klidnou a ne dobou shánění, byl dobou mnoha zvyků. Lidská pospolitost byla vidět při prástkách nebo dračkách perí. Vřelé sousedství, dobré vypravěčky, ale i staříčci, naplňovali dlouhé podzimní večery veselými i vážnými příběhy. Nejsem venkovské dítě, bylo tomu tak i u nás. My, děti, jsme tak znaly vše o různých nemocích, obtížích života a snad každé generace se dotkla válka. Ptám-li se sám sebe, proč ten obraz adventních večerů je ve mně stále, není to ani tak nostalgie, je to cosi ze zapomenutého štěstí dětských let, kdy celá rodina měla na sebe čas. Otvírala se nám tajemství dávných dějů, moudrost odeznělých kultur (třeba v příslovích, pořekadlech), byli jsme zařazeni do řetězu tradice. Lidé uměli zpívat a bavit se navzájem.

Oblíbeným adventním zvykem jsou dodnes adventní kalendáře. Starý zvyk se jmenoval Jeruzalém. Poprvé se objevuje v souvislosti s dětstvím Johana Sebastiana Bacha. Jeruzalém si děti dělaly samy. Vzaly si dvě větší papírové čtvrtky vedle sebe, nakreslily na ně siluetu města, kostelní věže, brány, domy s nastříženými okénky. Dvě čtvrtky papíru se zatočily k sobě do podoby válce a byly slepeny. Jeruzalém byl postaven v pokoji, nikoli uprostřed. Navečer byla do středu válce umístěna svíčka a byla-li jediným světlem, vrhala po stěnách tajemný stín. Najednou byli všichni uprostřed Jeruzaléma, děti otevíraly jedno okénko za druhým před každým vyprávěným příběhem, třeba i svým. Jeruzalém stále víc září.

Tedy hodně odlišné od dnešních adventních kalendářů, kde ze zvyků zbyl jediný, počet otevíraných okének.

V adventu přichází svatý Mikuláš, jehož úcta se rozšířila po celém křesťanském světě. K oslavám svátku svěťce, který se narodil kolem roku 250 v severoafrické Lykii v městě Pataře, se u nás připojuje celá společnost, i když hodně lidé spíš slaví jen folklorně pojatý předvečer církevního svátku s předáním dárků dětem. Jistě se s příběhem tohoto biskupa z města Myry na jižním břehu Malé Asie „vytásí“ pátého prosince někdo z Vašich známých.

Zažitým zvykem je opatřit si adventní věnec, doplněný fialovou stuhou, která odpovídá barvě liturgického období, a čtyřmi svícemi podle počtu adventních nedělí. Dále jsou to betlé mářské práce a zlaté jmelí, přinesené do křesťanství sv. Bédou Ctihodným. Zlatá barva je znamením světla a slunce. K adventním zvykům patří také barborky, snítky ovocných stromů, uříznuté na svátek sv. Barbory (4.12). Postavené na teplé místo v bytě, na Vánoce vykvetou. Protože rozkvetlé mají značit zdraví a zdar, připojíte-li podle starého zvyku ke každému rozkvetlému pupenu papírek s tímto svým přáním, záhy zjistíte, že tato pověra tak trošku „nefunguje.“ Rozšířeným zvykem, který se udržel, jsou adventní obchůzky. Barborky (4.12.) a Lucie (13.12.), méně Perchty (ženy bíle oděné) a Brůny (bílý kůň). Karnevalový rys obchůzek vysvětluje jejich dávný základ.

Advent je tedy přípravné období na Vánoce i na druhý Kristův příchod na konci věků. Úchvatná adventní doba má rozevírat netušené hloubky lidské duše. Měla by být tichou přípravou přicházejících Vánoc. Kéž jsou požehnané!

připravil Rostislav Dožkal

Víš, že ...???

Halloween

Ten strašný svátek byl slavený už v 5. století před Kristem. Počátek mu dali Keltové. Podle jejich víry duše zemřelých se vracely v následujícím roku na zemi, aby vstoupily do těl živých. Aby tomu předešli, 31.října, tedy v den kdy končil pro Kelty starý rok, konstruovali velmi různé masky a převleky, které měly napodobovat demony a upíry. Převlečení tančili kolem rozpálených ohnisek a dělali

hodně hřmotu, aby je odehnali co nejdále od lidských sídlišť. Svátek byl vhodným časem pro vykonávání čar.

Ti, kteří chtěli si zajistit náklonnost duchů, stavěli v předsíních a v kuchyních zvlášť připravené jídlo.

Populární symboly tohoto pohanského svátku jsou duchové, čarodějnice, netopýry, černé kočky, zombie, sovy, démoni, atp. Jiný symbol - to je vydlabaná dýně se svíčkami hořícími uvnitř.

Teprve v XIX. století tento atypický svátek se dostal spolu s emigranty do Ameriky. Předávaný z pokolení na pokolení podlehl však četným modifikacím a metamorfózám. V noci z 31 října na 1. listopadu milovníci Halloween, stejně jako starověcí Keltové, převlekají se za duchy, nestvůry, čarodějnice a organizují pochody cestami měst. Dnes ten svátek pro četné znamená především hru. Proto této noci převlečená děcka chodí od domu do domu, bouchají na dveře a vyžadují sladkosti – jestliže je neobdrží, straší hospodaře. Jedna z odříkávaných básniček zní:

*„Duši, přízraky a upíři,
Dábli, strašidla a jiné můry
Dnes ze svých hrobů vstávají
A do tvých dveří bouchají.
Jestliže nechceš se jich bát,
Musíš sladkosti jim dát.“*

Ten zvyk má svůj původ v křesťanské tradici. Ve středověku totiž křesťané během slavnosti Všech svatých /1.listopadu/ chodili po dědinách a žebrali o „těsto pro duši“, tedy chléb s rozinkami. Nikoho však nestrašili, ale dárcům slíbili modlitby za duše jejich blízkých zemřelých.

Jak už jsem psal, charakteristickým elementem krajiny na Halloween jsou postavené v záhradách vydlabané dýně se svíčkami hořícími uvnitř. Ten zvyk zvaný „Jack-o-lant“, vysvětluje jedna irská legenda, o nějakém Jackovi – opilci a tulákovi. Hrdina této legendy přesvědčil ďábla, aby vystoupil na strom. Následně vyřezal v kůře kmene kříž, co odřízlo satanovi návrat na zem. Kdy Jack zemřel, nemohl se dostat do nebe kvůli svým hříchům, ale nechtěli ho také přijmout do pekla, neboť přelstil ďábla. Proto mu ďábel daroval věčný oheň, umístěný do

vydlabané řepy, aby si mohl osvětlit cestu ve věčném cestování po temnotách. V současné Americe řepu nahradila dýně.

Od nedávna tento svátek se začíná šířit také v naší vlasti. Podporují ho různé „lobby“, která má za cíl pouze jedno – odtáhnout lidi od křesťanské tradice. Nezapomínejme, že po té noci následuje jeden z největších křesťanských svátků – slavnost Všech svatých, do kterého už není možné se zapojit celým srdcem po prožití Halloweenu. Stačí si srovnat atmosféru, do které nás uvádějí ty svátky. Halloween, to svátky děsu, hrůzy a vyhrožování; slavnost Všech svatých, to svátek radostí, krásy a lásky zjevené v modlitbě za ty, kteří odešli a snaží se nám pomoci v našem putování do věčné vlasti. V Halloweenu ti, kteří se do toho svátku zapojují, snaží se odpudit od sebe duchy; o svátku Všech svatých schválně vzpomínáme na ty, kteří od nás odešli, aby jejich příklad byl pro nás živý. Je tedy smutné, že někteří křesťané podceňují svět ducha a velice snadno, kvůli pestrosti, si začínají s ním hrát. Je to jen znamení, že žijeme ve společenství, které netouží po duchovní hloubce, ale velice snadno se spokojí s průměrností a s klidným srdcem dokáže míchat to, co patří křesťanské víře, s tím co jí odporuje. Jen - jestliže do bílé barvy přidáme černou, můžeme věřit tomu, že pořad budeme mít bílou? Dobře víme, že ne. Problém je v tom, že většina dnešních křesťanů řekne – No i čím se trápit? Však barva, kterou mám, není zároveň černá? Ano! Ale zdá můžu tehdy říci, že jdu za Kristem? Zda k takové průměrné starosti vyzývá mne Kristus?

P. Janusz

Svědectví jedné maminky ...

Dlouho jsem zvažovala, jestli se mám pustit do psaní tohoto článku, vůbec se mi do toho nechtělo, ale svědomí mi nedalo.

Začátkem listopadu, kdy věřící slaví Památku zesnulých, někteří nevěřící (v poslední době hlavně ve školách) pořádají slavnosti zvané Halloween, jde o jistou obdobu svátku čarodějnic (slaveného na jaře). Halloween má své kořeny v pohanských dobách, pokračuje i v dnešní době formou modloslužebnictví, když vzdávají úctu satanovi jako andělu smrti.

V současné době je člověk neustále přesvědčován, aby nehledal žádný duchovní význam v některých zvycích, a to s cílem, aby viděl jen zevnějšek, který se jeví jako něco milé, radostné a neškodné, nemající žádné následky (ne nadarmo se ďábel nazývá otcem lži). Nesmíme ale zapomínat, že Bůh soudí všechno, co děláme a v co věříme. Všechny naše skutky se Bohu líbí nebo jsou nasměřované proti němu.

Myslím, že by rodiče měli hovořit se svými dětmi o pohanských kořenech tohoto satanského svátku, mnozí z nich by byli překvapeni, jak jsou jejich děti citlivé a chápavé.

Zároveň by se rodiče neměli bát vyjádřit svůj názor ve škole, pokud je jiný než názory učitelů, a to nejen v případě Helloweenu. Možná se trochu ztrapní, ale pokud jde o věc týkající se víry, Bůh jim to nezapomene. Z vlastní zkušenosti musím říct, že za ty roky, co moje děti chodí do školy, jsem se nejednou takto ztrapnila, ale Bůh mi každé takové ztrapnění mnohonásobně vynahradil.

J.M.

Společenství modlících se maminek

Začátkem května tohoto roku navštívily náš laškovský kostel představitelky hnutí Modlitby matek. Ve svém programu nás seznámily s činností tohoto hnutí, potom proběhla modlitba tak, jak probíhá v modlitební skupince.

Jednu takovou skupinku modlících se mamínek jsme založily i my v Pěncíně. Scházíme se jednou týdně, je nás 7 ve věku 30 - 40 let. Modlíme se podle brožurky, kterou jsme dostaly. V modlitebním společenství děkujeme např. za dar mateřství, prosíme za naše děti a odevzdáváme je do Božích rukou. Zároveň je zde i prostor pro četbu z Písma svatého a zpěv písní vhodných k tomuto setkání. Naše skupinka je jedna z těch, které fungují po celém Česku a i v jiných zemích. Spolu s ostatními skupinkami se sjednocujeme v modlitbě, ale máme i společné úmysly, které jsou obsaženy ve Zpravodaji. Ten vychází jednou za měsíc. Z našeho modlitebního společenství máme radost a věříme, že přinese své ovoce.

Za maminky z Pěncína Kamila Tichá

Dětský koutek...

Milé děti, tentokrát jsme nezapomenuli také na Vás. Jistě víte z náboženství, že Pán Ježíš nám hodněkrát vypráví o svém království. Můžete si také přečíst i pěkné knihy, kde jsou příběhy různých lidí, v tom také děti, a přemýšlet, co je nebe a věčný život. Kdo důvěřuje Bohu, ten patří – ať žije, nebo již zemřel – do společenství svatých.

Jistě znáte svatého Martina, vojáka, který se rozdělil o svůj plášť s chudým a promrzlým člověkem u hradeb města. Jedenáctého listopadu máme jeho památku. Abychom si lépe vzpomenuli na jeho život, pokuste se k obrázkům ze života svatého Martina přiřadit, o čem vyprávějí.

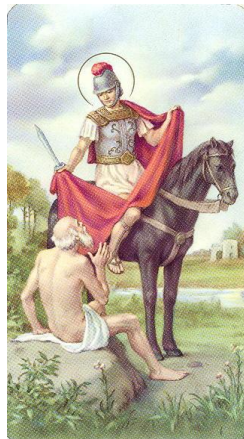

Martin se stává vojákem	Martin opouští císaře	Martin má strach
Martin slyší o Ježíšovi	Martin pečuje o nemocné	Martin se stává biskupem
Martin se dělí o kabát	Martin se dlouho modlí	Martin vypravuje o Ježíšovi
Martin je pokřtěn	Martin se stává mnichem	Martin je zvolen biskupem

Věřím, že přiřazení těch obrázků správné události ze života sv. Martina nezpůsobilo Vám moc námahy. Přeji Vám, abyste jeho jednání napodobovali ve svém životě a utíkali se v modlitbě k němu. Přečtete si také okénko světec měsíce, ve kterém se nachází životopis tohoto velkého světece.

Svatý Martin z Tours

Žil v 1. století. Narodil se v roce 316 a už v deseti letech se chtěl stát poustevníkem. Jeho otec, který byl vojákem, ho však umístil už v 15 letech v galské armádě. Pro svou spolehlivost a odvahu se Martin stal brzy důstojníkem.

Když jel v mrazivém dni do vojenského tábora v Amiens, uviděl u brány polonahého žebráka. Martin neměl u sebe jídlo ani peníze a nevěděl, co by mu dal, tak vzal svůj důstojnický plášť a mečem ho rozpůlil na dvě poloviny, aby se žebrák alespoň zahřál. Příští noc spatřil Ježíše, oděného půlkou jeho pláště, jak mluví k andělům: "Tímto pláštěm mě oděl Martin, který je teprve na cestě ke křtu." Zanedlouho poté se nechal Martin pokřtít a odešel z armády. Podle jiné legendy daroval v kostele svou tuniku mrznoucímu muži, načež se nad Martinovou hlavou objevila zářící hřející koule. Martin se učil se od svatého Hilariona a jeho touhou bylo jít na misie ve své vlasti, bojovat mezi svými krajany proti pohanství a arianismu. Nejdříve obrátil svou matku. Zuřící ariánští biskupové ho však brzy nato vyhnali z vlasti a on se uchýlil na malý ostrůvek Gallinara (dnes je v soukromém vlastnictví) a žil zde dlouhá léta jako poustevník, tak jak si to přál v dětství. Podle legendy například vzkřísil mrtvé dítě nebo sklátil modlářský sloup.

V roce 360 se vrátil Hilarion z vyhnanství a stal se biskupem v Poitiers. Povolal svého žáka zpět. Martin si 8 km od Poitiers vybudoval poustevnu, z níž se vyvinul klášter. Asi o deset let později ho klérus a lid zvolil za biskupa v Tours. Martin i v této vysoké funkci žil asketicky, místo do biskupského paláce se s několika mnichy nastěhoval před brány města do polorozpadlých dřevěných chatrčí. Horlivě hlásal evangelium hlavně ve venkovských oblastech, všude se staral o zlepšení poměrů. Změkčilý klér se od něho částečně odvrátil, ale prostí lidé ho měli rádi.

Svatý Martin byl nazýván biskupem chudých a když zemřel, na jeho pohřbu 11. listopadu (zemřel 8. listopadu) se sešly davy lidí, mezi nimi asi 2000 mnichů.

Je patronem: vojáků, jezdců, kovářů, tkalců, koželuhů, krejčích, rukavičkářů, kloboučníků, hlasatelů, hoteliérů, mlynářů, kartáčníků, bednářů, vinařů, pastýřů, hostinských, cestujících, chudáků a žebráků, zajatců, abstinentů, domácích zvířat a hus, proti vyrážce, hadímu uštknutí a růži, za úrodu na polích.

Atributy: žebrák, plášť, chudák, malomocný (kterého podle legendy uzdravil polibkem), kůň, husa (když ho chtěli učinit biskupem, schoval se prý mezi husy, aby tuto hodnost nemusel přijmout), peníze. Je zobrazován hlavně, jak se dělí jako mladý jezdec s žebrákem o plášť. Jindy je jako biskup s knihou, berlou nebo s pohárem.

Modlitba:

Bože, s tvou pomocí byl svatý Martin stále připraven nést břemeno své biskupské služby i přijmout smrt a oslavil tě ochotným konáním tvé vůle; pomáhej i nám svou milostí, ať nás ani život ani smrt neodloučí od tvé lásky. Prosíme o to skrze tvého Syna Ježíše Krista, našeho Pána, neboť on s tebou v jednotě Ducha svatého žije a kraluje po všechny věky věků. Amen.

Vzdejme Bohu díky ...

Dalších par měsíců života a historie naší farnosti jsou za námi. Také ty dny nebyly prázdné, ale naplněné prací a spoustou Božích milostí. Vedle snahy přiblížit se k Pánu skrze modlitbu /denní modlitba, mše svatá, fátimské pobožnosti, růženec.../ také září a říjen byly plné práce kolem kostela, a to tentokrát nejen v Laškově, ale rovněž v Přemyslovicích.

V Laškově pokračovaly práce při opravě výmalby vevnitř kostela a na výměně omítky, a v Přemyslovicích začaly práce při přípravě pod novou dlažbu kolem kostela. Na jednom a druhém místě mohli jsme pocítit Boží pomoc a požehnání. Všem, kteří se účastnili těchto prací, patří velké: „*Díky!*“ Pokračování těchto prací vkládám opětovně do Vašich rukou – nešetřete modlitbou na tento úmysl a ochotou pomoci, když bude možnost a potřeba.

P. Janusz

Co se chystá? ...

- Příprava pro lektory – klubovna v Laškově – neděle 8. listopad v 16.30 hod.
- Náboženství pro mládež a dospělé – klubovna v Laškově – neděle 8. listopad v 18.00 hod.
- Příprava ke svátosti biřmování – klubovna v Laškově – neděle 15. listopad ve 14.30 hod.
- Náboženství pro mládež a dospělé – klubovna v Laškově – neděle 22. listopad v 18.00 hod.
- Příprava ke svátosti biřmování – klubovna v Laškově – neděle 29. listopad ve 14.30 hod.
- Setkání II. růžencové růže farnosti Laškov - klubovna v Laškově - neděle 6. prosinec v 14.30 hod.
- Příprava pro lektory – klubovna v Laškově – neděle 6. prosinec v 16.30 hod.
- Náboženství pro mládež a dospělé – klubovna v Laškově – neděle 6. prosinec v 18.00 hod.
- Příprava ke svátosti biřmování – klubovna v Laškově – neděle 13. prosinec ve 14.30 hod.
- Náboženství pro mládež a dospělé – klubovna v Laškově – neděle 20. prosinec v 18.00 hod.

Pout' do Svaté země

Pout' se uskuteční v termínu 16. - 23. března 2010 (předběžný termín)

Uvidíme: Nazaret, Betlém, Jeruzalém, Kánu Galilejskou, horu Tábor, horu Blahoslavenství, horu Karmel, Kafarnaum, Genezaretské jezero, Tabghu, řeku Jordán, Betánii, Ain Karem, Jericho s horou Pokušení, Kumrán a Mrtvé moře s možností koupání.

Předběžná cena podle aktuálního ceníku podzim 2009 – 600,- Eur
(cena zájezdu + letištní taxy + aktuální palivový příplatek)

Prosím dlouho neváhejte - na množství přiblížených záležití konečná celková cena pouti. Nepochybně v nejbližší době nebude takové možnosti farní pouti a nezapomínejme, že stejných okamžiků a možností není. Udělejme také všechno, aby se jí mohli zúčastnit všichni, kteří se připravují k biřmování – podpořme je nejen slovem, ale také v případě mladých - finančně – možná to bude ta největší hodnota, která jim zůstane z mládí, zvláště kdy si budou jednou vzpomínat na promarněný čas a peníze, které věnovali tomu, co jim nabízel svět. Doufám, že žádný nebude moci říci – **nikdo nám v tom nepomohl!** - a nedej Bože – **nejbližší nám to rozmlouvali!**

P. Janusz

Pořad bohoslužeb

	Půlnoční 24. prosince 2009 Čtvrtek	Slavnost Narození Páně 25. prosince 2009 Pátek	Svátek Svatého Štěpána 26. prosince 2009 Sobota	sv. Silvestra 31. prosince 2009 Čtvrtek	Nový Rok Matky Boží Panny Marie 1. ledna 2010 Pátek
---	--	--	---	---	--

Laškov	24.00	9.00	9.00	20.00	9.00
Přemyslo- vice	22.30	7.30	7.30	18.30	7.30
Čechy p.Kosířem	21.00	10.30	10.30	17.00	10.30

Vydává Římskokatolický farní úřad v Laškově pod záštitou otce Janusze Łomzika
Podněty, příspěvky a informace k otištění lze odevzdat na faře nebo animátorům farnosti.
Náklady na 1 ks výtisku: 8,- Kč. Proto prosíme o dobrovolný příspěvek. Předem děkujeme za pochopení.
www.farnost-laskov.wz.cz email: jasiেকz@volny.cz tel. 739523415